ANY XIX 15 CENTIMS NÚM. 929

PAPITU

—Tinc dos amics: un de geperut molt ric i un que és molt *guapo*, però no té una malla. I el primer es queixa si l'enganyo.

—Es que no sap que tens un dret indiscutible...

R. 398.644

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 5 DE GENER DE 1927

Disbauxes confidencials

LA GRIP

Els barcelonins amb el microbi de la grip ja ens tractem de tu. El considerem com de la família. Ho sabem tan bé, que cada any en començar els primers freds ens ha de fer una visita de compliment, que ja no en fem cas. Val a dir que els barcelonins ja no fem cas de res. Fets a passar un parell de vegades diàries per la plaça de Catalunya, a entrebancar-nos amb les noves installacions del telèfon i a assistir a les estrenes de l'«Apol», ens hem tornat massells i res ens commou. Les catàstrofes més desagradables les aguantem impertèrrits com a senzilles bromes d'innocents.

Enguany, però, el microbi de la grip n'ha fet un gra massa. Ha comparegut en el precis moment que anàvem a celebrar l'aniversari del naixement del que encara ens ha de salvar i de l'entrada de l'any. Diades de l'any en les que con tan plausible motivo *els empresaris pretenen fer la pau dels buits a vessar, els botiguers esgotar les existències a fi de perllongar la*

pròpia, els pagesos encolomar l'aviram, els burgesos celebrar-ho omplint la ventresca fins a posar el completo, *i tothom en general sent la frissança d'oblidar les penes o almenys d'ajornar-les fins uns dies després.*

El microbi de la grip no s'ha entès de raons i ho ha infestat tot sense mica de respecte a les tradicions ni a l'extraordinari del cas.

El gall dindi s'ha fet un panxó de riure veient com el senyor de la casa que tenia d'ésser el seu butxí, corria amb pantufles i un davantal de cuina lligat sota els braços amunt i avall del pis entrant tasses de té al quarto de la raspa i administrant cullerades de xarop per les demés habitacions de la casa on geien

la dona, les filles, el nebot i l'àvia. I cada vegada que el pobre senyor seia aclaparat en una butaca i apretant-se els polsos amb les mans prenia una pastilla d'«aspirina», el gall dindi deixava anar un gorogori gorigoro!! i el moc li enrogia de satisfacció.

Els teatres que han tingut la sort de trobar acomodadors en bon estat per substituir els malalts i mitja companyia amb bemols per tirar endavant han obert les portes, però com que els espectadors encara no estan avessats a anar al teatre en camilla, els empresaris, en anar a la taquilla per omplior el saquet de lona, han rebut un dels desenganys més forts de tota la seva carrera diem-ne artística. De totes maneres l'espectacle que oferien el galant penjant-li la candela, la característica tossint i el barba esternudant, era per no moure's del llit.

Les cases de disbauxa, de pianola i de festes paganes han tingut de tancar i penjar el següent «Aviso. Por sufrir la gripe la mayoría de las pupilas, esta casa no podrá atender como era costumbre en años anteriores las exigencias de la clientela.—La dueña». *Sortosament els que hi compareixien, com que eren convalescents o futurs gripals, s'entornaven sense moure escàndol i cercaven entre les seves amistats una persona hàbil que encara s'aguantés a peu dret per armar una partida de dominó o una bescambrilla desesperada que els permetés expansionar-se.*

La font monumental de la Plaça de Catalunya glaçada, els camps de futbol nevats, el vent que doblegava els fanals més artístics i els testos que queien dels terrats no era precisament

el programa que ens oferia l'Atracció de Forasters.

El microbi de la grip s'ha fet l'amo de la ciutat.

Els metges ens fan suar, reparteixen receptes impresses i ens fan una visita diària con-

vençuts que això no pot durar. Tan de bo!

De totes maneres, per si dura, els metges senten una satisfacció més gran que no haurien sentit si els turrons s'haguessin pogut menjar amb tota felicitat

GUNDEMARO RECOLONS

★★★

PER COMODITAT

El senyor Fornells era un home d'uns quaranta cinc anys, fort, vermell, ufanós i d'un caràcter d'allò que se'n diu de pasta d'agnus, però tenia la mania de la comoditat tan arrelada, que fins en feia un gra massa. Quan estava al cafè i s'hi trobava bé, s'hi estava fins que el seure li feia mal. Un dia va anar a la Barceloneta a banyar-se, i, perquè la frescor de l'aigua li agradava, s'hi va estar a dins fins que varen haver de treure'l tot enrampat. I sempre així.

Un dia va encertar-se a passar per davant d'un pis per llogar, en ocasió que desitjava posar casa. Va visitar-lo i, haventli agradat d'allò més, i, sobretot, trobant-lo molt còmode, va arribar-se a cal procurador, i, sense pensar-s'hi, va firmar un contracte per cinc anys, pagant bitllo-bitllo el lloguer de tot aquest temps. Així no s'havia de molestar a pagar cada mes.

De seguida va comprar els mobles necessaris, i després de fer-los collocar al pis, s'hi traslladà, instal·lant-s'hi amb tota comoditat.

Però, heus ací que al cap de poca estona d'ésser-hi, sentí que al pis de baix tocaven el piano, no gaire bé, per cert. Al principi no va fer-ne cas; però com que el piano no parava de sonar, va començar a amoïnar-se. Per distreure's va sortir de casa, però en tornar-hi va convèncer-se que el piano se sentia de la mateixa manera. A l'endemà, el mateix, i l'altre dia, igual. El senyor Fornells estava desesperat; si volia gaudir de la comoditat del pis, tenia de sofrir el so del maleït piano, que no deixava de tocar.

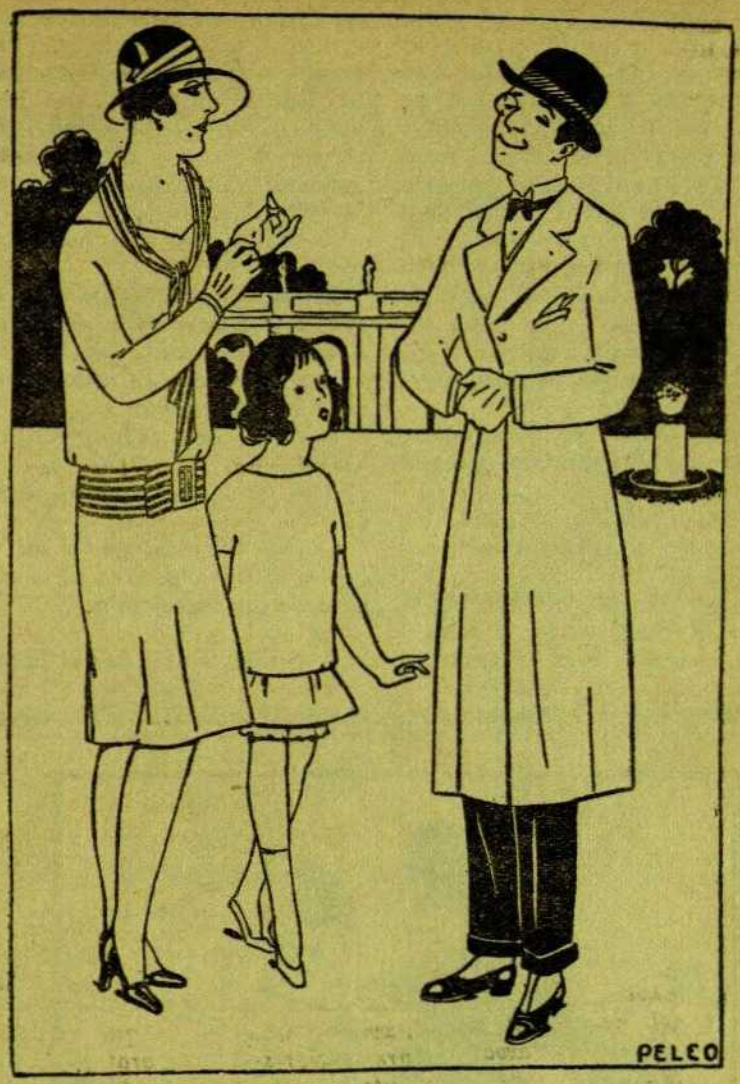

—Estic molt amoïnada; la meva nena em puja com els arbres de la Rambla.
—Doncs el meu nano el porto molt dret.

Al quart dia es decidí, i, agafant el barret, se n'anà al pis de sota. Fou rebut per una vella malcarada, qui, en enterar-se que el veí de sobre pretenia que el piano deixés de sonar, li respongué fredament:

—Senyor, li faig avinent que qui toca el piano és la meva filla, la qual no deixarà d'estudiar-lo diàriament fins que tingui el títol de professora, i li falten sis anys. Pensi que quan jo mori se n'haurà de mantenir, a menys que trobés un marit ric, perquè llavors sí que no estudiaria més.

El senyor Fornells estava desolat. No sabia què fer, quan de sobte va ocórrer-se-li una idea.

—Senyora — va dir resoltament, — si casant la seva filla deixa de tocar el piano, jo em comprometo a trobar-li marit entre les meves nombroses relacions. Així, doncs, li prego que em proporcioni un retrat de la seva filla per a començar a buscar avui mateix.

La senyora vella s'aixecà, i, obrint la calaixera, va treure un retrat, que posà en mans del se-

nyor Fornells. Quan va posar la vista en la cartolina, va estar a punt de caure desmaiat. Allò no era una dona; allò era un mico vestit amb farbalanets. Reina pura, quina cara! I quin cos! Resignat i no atrevint-se a deixar-lo, va ficar-se el retrat a la butxaca i se n'anà.

Dels tres amics als quals va proposar casar-se amb «aquella noia» del retrat, dos varen insultar-lo de mala manera, i l'altre fins li va pegar dues mormes.

Per fi, al cap de quinze dies, veient que el piano no deixava de martiritzar-lo, i que no trobava marit per a la pianista, decidí, jugant-se el tot per tot, casar-s'hi ell.

La proposició formal que el senyor Fornells va fer a mare i filla, va ésser ben acceptada; així és que als vuit dies es casaven amb tota solemnitat. Quan encara el capellà, després de donar-los la benedicció, no tenia temps d'ésser a la sagristià, el senyor Fornells, dirigint-se al mico amb farbalanets que ja era la seva dona, li digué:

—Ara si que mai més faràs música.

En sortir de l'església, la sogra, que abans de la cerimònia havia plorat molt, semblava ja més aconsolada. El senyor Fornells li digué, rient:

—Veu com s'ha resignat aviat?

A la qual cosa contestà la vella:

—Això ha estat per a mi un cop molt fort; però ja sé la manera de distreure-me'n.

—Com?

—Aprendré de tocar el piano.

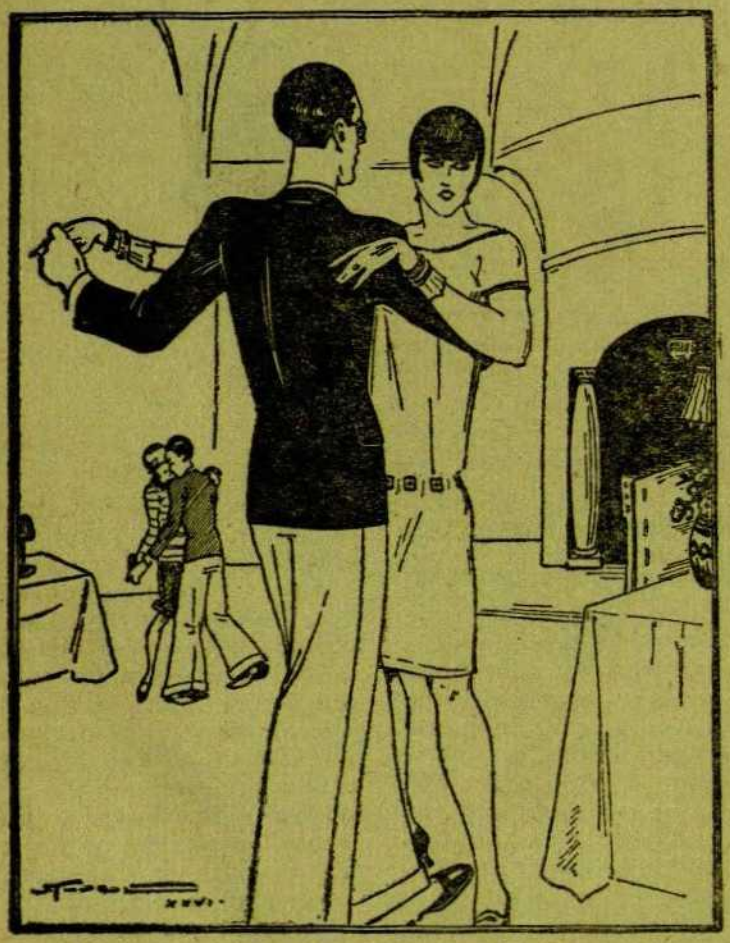

—Avui fa sis dies que et vaig conèixer, Vicens.
—Sí. I demà la setmana!

EL SERVEI

No volem ésser calumniadors i, per tant, ens guardarem com d'escaldar-nos de certificar si aquest petit diàleg va tenir lloc en el Cercle Eqüestre o en el del Liceu. Ara bé: que va ésser en un dels dos, no els capiga cap mena de dubte. Allà se les tinguin les Juntes Directives.

El cas és que un dels socis no es recordava on havia deixat el seu barret. Trucà el timbre i va comparèixer un criat.

—Miri, Fulano: faci el favor de buscar-me el barret, que no sé on l'he deixat.

El criat sortí a complimentar l'encàrrec. Als vuit o deu minuts va tornar a presentar-se davant del soci sense el que aquest demanava.

—*Señorito, no lo he encontrado.*

—Caram, si que és estrany! — digué el soci. — *Miró usted bien?*

—*Sí, señorito. En el salón de lectura no estaba; en el ropero, tampoco; en el billar, menos; en los recreos, nada. Hasta he mirado en la necesaria, y no lo vi.*

La veritat és que no es pot demanar més interès.

★★★

EL GRAN MÓN

En Roscall, poeta, autor dramàtic i collaborador de tres diaris americans, era un bohemi, en el veritable sentit de la paraula. Del gran món, dels salons aristocràtics, de la vida, acaramelada i llapissosa, de societat, sols en tenia notícia per les cròniques d'en «Boy». El seu xamberg, la seva xalina i la seva americana rogenca i engreixada, eren son trajo de *soirée*. En Roscall, feliç dins sa modèstia, no pensava en fer el «caca» per aquests mons de Déu.

Però, un dia, en Llardens, un amic seu que quan convenia sabia fer *goma* de la fina, va do-

nar a en Roscall una sensacional comanda.

—La marquesa de Balibaga vol que assisteixis al ball que dóna el diumenge, i m'ha encarregat que et convidi en nom seu.

—No sé pas què hi veus. Si no la conec!

—Es jove i maca com un sol. Té molta influència i et pot fet estrenar el teu drama a Madrid. No badis, Roscall.

Res: que en Roscall, enlluernat per allò que podria estrenar, es deixà convèncer i emmatllevà el frac, el barret de copa i les sabates, i a l'endemà a la nit, fet un figurí de sastre, atravessà l'*hall* del palau de la marquesa, emocionat i tremolós com si li estrenessin un drama.

Un criat, disfressat d'etiqueta, li prengué l'abric.

—Quanta molèstia!—mormolà en Roscall, complimentós.—Vostè és molt amable!

El criat girà el cap per amagar una indiscreta rialla i això féu que es descuidés de prendre el barret del nostre endiumenjat bohemi. Aquest detall va ésser l'engruna de sorra que va fer deturar la maquinària.

En Roscall avançà. Un gran portier s'obrí, dos criats enfarinats li feren reverència, i allà al fons, ple de llums, de flors, de cristalls, un grapat d'ulls es fixaren amb el que arribava...

I llavors sobrevingué la catàstrofe. El barret de copa se li escapà dels dits i rodolà, fent soroll de timbales, fins el mig del saló. En Roscall corregué per agafar-lo i ensopegà amb una tauleta plena de porcellanes de Sèvres. En sentir soroll de trencadissa, el nostre home es girà i un pet indiscret, penetrant, acornetinat, se li escapà del lloc on patia esclavatge.

En Roscall quedà aplanat. La marquesa, volent salvar la situació, preguntà somrient:

—Què li passa, amic Roscall?

I aquest, esclatant, engegà la paraula que no trobava:

—Que ja en tinc els dallòs plens... de la vida de societat!

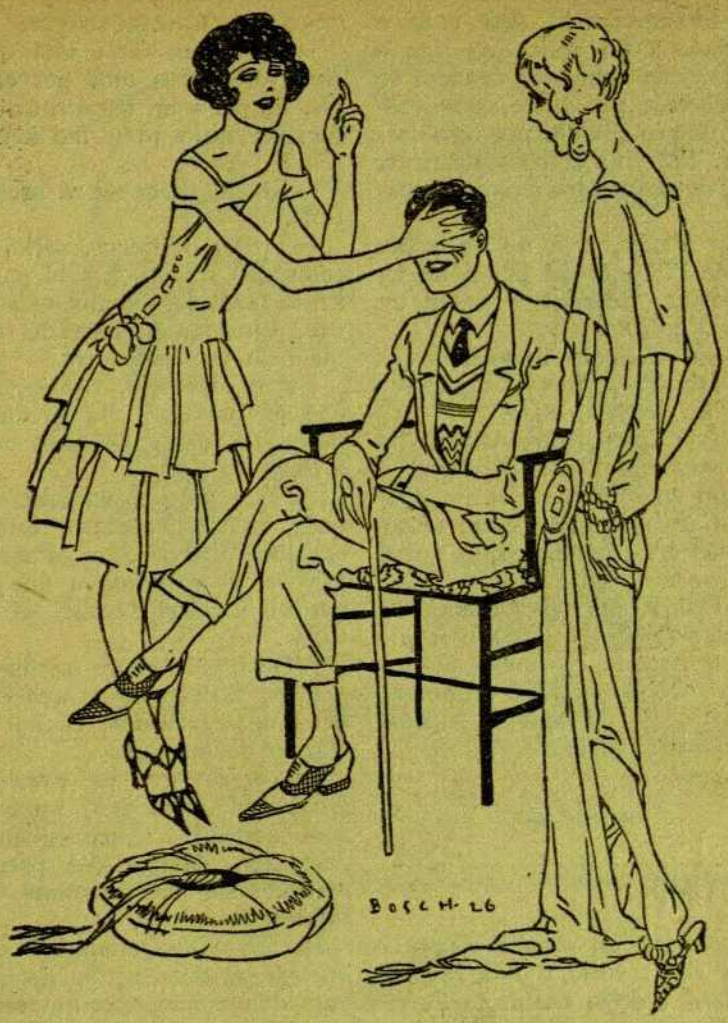

—Qui sóc?
—La Pura.
—No. Sóc la Lulú.
—M'he equivocat d'una lletra.

I se n'anà, deixant astorats els fracs i els escots del saló de la marquesa.

★ ★ ★

ANAR PER LLANA...

A la taula del cafè on s'hi reunia la «penya» dels amics, hi solien concórrer dos individus de caràcter ben oposat. Un d'ells, en Serafí, era un xicot empipador, pesat, sense gràcia, encara que es pensava tenir-ne. L'altre, en Pauet, com li dèiem, era molt pacient, mai deia res, i quan parlava ho feia amb cert enginy.

En Pauet solia aguantar les bromes del poca-solta d'en Serafí sense enfadar-se mai ni respondre-li malament; feia el desentès i emprenia conversa amb un altre company de taula.

Un vespre, en Serafí havia amoïnat més que mai el pobre Pauet, sense que aquest en protestés. Al cap d'una estona, en Serafí va demanar el necessari per escriure i es disposà a fer una carta.

Encara no havia escrit dues ratlles, aixecà el cap i, sempre dirigint-se a en Pauet, li digué:

—Home, miri! Ara vaig a escriure a un amic que tinc a Itàlia, i en començar la carta se m'ocurreix un dubte, que vostè, que sap l'italià, pot resoldre-me'l. Escolti: al començament, haig de posar *caro mio* o *mio caro*?

En Pauet, que no en sabia res de l'idioma del Dant, no va contestar, limitant-se a fer un gest d'indiferència.

Però en Serafí hi tornà:

—Digui'm, home, digui'm: com ho posaria, vostè?

—Bé; però, què volen dir aquestes paraules? — digué a l'últim en Pauet.

—*Caro mio* i *mio caro*, volen dir «apreciat meu» i «meu apreciat»—va fer en Serafí.

—Doncs, miri — exclamà en Pauet;—si jo escrivís a una dona, li posaria el «meu» al davant, però si escrivís a un home, a vostè, per exemple, el «meu» l'hi posaria al darrera.

★★★

UN «TIMO»

Un matí, un senyor elegantment vestit entrà a una luxosa pastisseria de la *rue de la Paix*.

—Tindria la bondat de dirme el preu d'aquests *pastelillos* de l'escaparata de la dreta?

—Deu cèntims, senyor.

—En necessitaria una quantitat forta, tres mil, per exemplt. Es per a un regal a un hospici. A quin preu me'ls posarien?

—Els hi deixarem a set cèntims.

—Tres mil, doncs, seran dos cents deu francs. Els hi pagaré i a la tarda faré venir-los a buscar. Vindran de part del marquès de Castelldesuro.

Entre parèntesi, consignarem que el pastisser era un home molt conegut i de molt crèdit a París.

A la tarda, el suposat marquès de Castelldesuro, que no era altra cosa que un estafa enginyós, es presentà a un joier que vivia quasi davant del pastisser.

—Desitjaria veure anells—digué, al mateix temps que exhibia una targeta amb el títol i la corona de marquès.

El dependent es precipità. Qualsevol deixa anar un client com aquell!... Successivament desfilaren davant del pseudomarquès segells, diamants, maragdes, esmaltats, etc.

Per fi, es va enamorar d'un brillant, el darrer preu del qual eren dos mil cinc cents francs.

—Home — digué el marquès. —Jo no pensava gastar més enllà de mil francs, i, francament, he vingut desprevingut. Però X..., el pastisser d'aquí davant, amb qui tenim un petit compte al meu favor, els pagarà la factura. Vol fer el favor de fer-la i enviar un dependent amb mi per a que la hi facin efectiva?

No hi trobaren cap inconvenient. El marquès es collocà l'anell, feren la factura i un ordenança de la joieria se n'anà amb ell a casa el pastisser.

A la botiga d'aquest el reberen amb les mostres de deferència que es poden suposar.

—Haig de demanar-li un favor.

—Vostè dirà, senyor—respongué molt atent l'amo.

—Em podria fer el favor d'entregar dos mil cinc cents dels consabuts al senyor, i jo ja enviaré a buscar el reste?

—Amb molt de gust, senyor marquès. Pot anar-se'n tranquil, que els hi darem de seguida. Segui un moment — continuà, dirigint-se a l'ordenança.

El marquès de Castelldesuro se'n va anar i l'ordenança va quedar-se assegut, esperant que l'avisessin pel pagament.

Van passar deu minuts, al cap dels quals el dependent es dirigí al pastisser.

—Si pogués arreglar-me això, l'hi agraïria. L'amo potser em necessiti i estigui impacient...

—Esperi's un moment — respongué amablement l'amo. — Sap?, s'estan acabant de coure.

—Com?... Que s'acaben de què...?

—Sí, home, que no estan encara cuits, i, a més, no els hi podem entregar acabats de sortir del forn!

—Bé, ja veurà — exclamà el pobre ordenança, que ja temia que el seu principal havia estat víctima d'un engany.—Vostè no m'ha d'entregar dos mil cinc cents francs?

—No, home; jo li haig de donar dos mil cinc cents *pastelillos* de tres mil que el marquès de Castelldesuro m'ha encarregat aquest matí!

Van venir les explicacions i denunciaren, inútilment, el fals marquès. El viu individu havia repetit el *truc* a cinc llocs més!

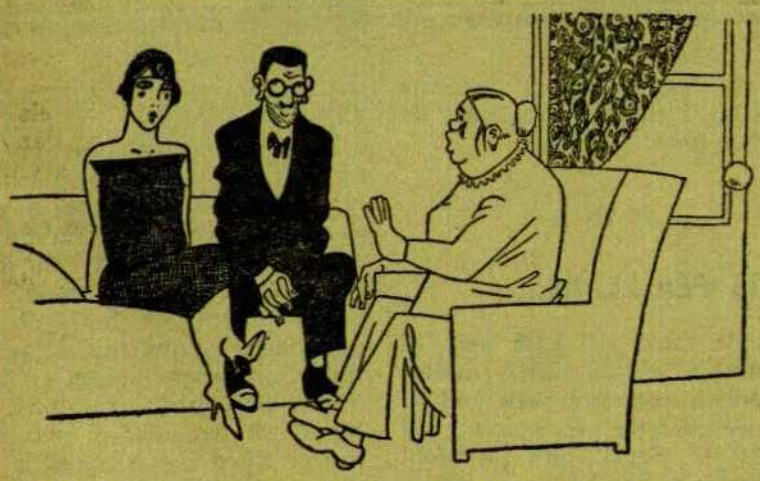

—Miri, una amiga meva feia onze anys que era casada i no tenia fills, va prendre banys de mar i al cap de poc temps va tenir un nen.

—Oh! S'ha d'anar amb molt compte amb els peixos!

L'ANIMA DE L'ALTRE MÓN

—Sí, senyors—declarà en Manuel, donant un cop de puny sobre el marbre de la taula del cafè dels Quatre Hemisferis.—Jo he fet d'ànima de l'altre món!

I sense esperar interrogacions ni donar temps a enutjoses interrupcions, s'engegà.

—Sempre que he anat a Cuenca m'he hostatjat a la Fonda del Sol. Una vegada de tantes, allà a mitja nit, quan m'acabava de ficar al llit, vaig sentir una veu de dona que venia de l'habitació del costat que en to de queixa deia:

«—No siguis tan cruel! Pensa que encara sóc jove i que la carn és flaca! Tingues compassió i no em facis sofrir tant!»

I així seguí tota la nit, sense deixar-me aclucar l'ull.

»L'endemà al matí vaig preguntar al cambrer, el qual em va dir que a l'habitació del meu costat s'hi hostatjava una dona que era espiritista i que totes les nits se les passava invocant l'ànima del seu difunt marit.

A la nit següent, quan m'anava a ficar al llit, vaig sentir que aquella dona tornava a cridar el mateix de la nit abans, i decidit no passar-la vetllant com la passada, vaig donar dos cops a la paret amb el taló de la meva sabata. La veu va callar i no s'oí més en tota la nit.

L'endemà el cambrer em va dir:

—Que no ho sap? L'espiritista se n'ha anat al seu poble a casar-se amb l'home que estima.

—Com ha anat això?—vaig fer jo, estranyat.

—Diu que quan el seu marit estava a les últimes li va fer prometre que no es casaria mai més sense el permís d'ell. En el poble li va sortir un bon partit, però ella, recordant el que havia promès, vingué a Cuenca per fugir de la temptació i per aquest motiu es passava les nits invocant l'ànima del seu marit perquè li donés el permís per casar-se.

—I què?

—Que aquesta nit passada, quan estava fent la invocació, ha oït dos cops que era la senyal convinguda amb el seu marit i se n'ha anat corrents al seu poble per casar-se de seguit.

I aquí teniu explicat com sense sospitar-ho vaig fer d'ànima de l'altre món, ajudant a la felicitat d'una vídua inconsolable.

★ ★ ★

—A la plaça li varen deshonrar la filla a aquest pobre almohadí.
—A Espanya, a la plaça no es permet tirar *almohadillas*.

OH, ELS HOMES!

La Lluïsa Verdier, *jamona* parisenca d'uns trenta sis anys, que, si no canviaven les coses, prometia acabar vestint imatges, tingué aquell dia una alegria de tamany natural. El cas no era per menys. El carter acabava d'entregar-li una carta que deia així:

«Adorada senyoreta: Sóc jove, sóc músic i l'estimo. M'autoritza a parlar-li?—*Pietro Lavigni*.»

La Lluïsa accedí a l'entrevista i des d'aquell dia cada vespre en Pietro—compositor italià—i la Lluïsa, de bracet, passejaven per les Tulleries. Al principi s'entengueren amb dificultat, car en Pietro no sabia un borrall de francès, però als tres mesos, degut a les manyes de la Lluïsa, el minyó xafava com un mestre la llengua dels boulevards i al cap de l'any sabia més francés que sa entusiasta professora.

I vegin el que són els homes. Al cap de l'any, en Pietro es despedí a la ídem, deixant-li una carta que deia:

«Estimada Lluïsa: Gràcies per tes lliçons de francès. Un professor me n'acanava vint-i-cinc francs al mes i amb tu m'ha sortit de franc. En justa correspondència, no et compto res per l'italià que t'he ensenyat. Ton afectíssim, *Pietro*.»

Oh, els homes!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

Sinonimias Escalofriantes

Lema: *Dos com se neguen*

Hoy la gente malgasta que es un contento. Fíjense en que muchos escriben en una sola cara de papel. Si se guardasen la cara que no empastifan, ¿cuánto papel no estalviarían?

¿En qué se parece el tennis al marqués de Sentmenat? En que es de porte distinguido.

Ahora estoy engiponando una revista que se dice *La Rifa*, que será una cosa espatarrante. Un amigo mío, que va algún golpe al Ateneo, endiña la letra y el portero de casa, que toca el saxafón en un quinteto, le mete la música. Junoy le encoloma los cantables y un servidor los chistes, que son de aquello de simio.

Afigúrense que sale uno que se dice Segundo y magrea que es un contento a una menor, y el padre se cabrea y le dice que como la toque el Segundo la desencuaderna. Y sale el Segundo y dice que si no quiere que la toque, que no juegue.

Sale la cola de la Casa de la Moneda y en ella hay unos que van a setas. Y uno dice que es natural que en la cola se peguen.

Luego sale otro que dice:

—¿Ha parado usted esmiento en lo pronto que ha salido el quinto?

—Es que será de cuota, que son los que salen más pronto.

(Esto hace reir de aquello más.)

Y sale otro que dice que juega con su novia, pero que sólo va por aproximaciones: y uno que quiere que le toquen dos de gordos, y otro que dice que su flavia, jugando, jugando, sacó dos de pequeños... En fin: un devasall. Ya lo verán.

¿Cuál es el arte que enardece menos a la gente?

Pues helarte de frío.

Una pregunta: si dos perros se barajan y uno hace malbién la pata del otro y éste arranca una oreja a aquél, ¿cuál de los dos puede decir que ha ganado?

No cale que rumíen: ninguno. ¿No saben que los perros no hablan?

A ver si conocen el mejor procedimiento para entrar sin peligro en la jaula de un tigre feroz?

Pues esperar que el tigre feroz no esté. No falla.

¿En qué se parecen las noticias de Lituania a la música de las óperas?

En que siempre vienen con-fusas.

Ahora una gansada profunda. ¿En qué se parecen una tía, una cuñada y una hermana, a las medias de seda que lleva la Raquel Meller?

¡En que son tres... parentes!

(Lo de la Meller es para despistar, ¿saben?)

Otra animalada: ¿En qué se parece la plaza de toros a los pecados capitales? En que contra avaricia, largueza. Contra lujuria, castidad. Contra... barrera, quince pañas.

Y un gato que no sea gato, ¿en qué se semeja a una juerga?

En que «¡sara...gata!»

Si yo tengo un inglés—que se llama Pedro Nudo y Badía—y éste, un día, al venir a hacerme la guitza se va de oros y se rompe a micas una pierna, ¿qué pasará?

—¡Que será cojo Nudo!

Y sin más, con la expresión, etc., etc, mandar.

BUENDIA Y GASSOL

* * *

Anuncios

SE ENSEÑA todo... en la Academia de Bailes Modernos de Esther Illa.

Se enseña el Charlestón por correspondencia.

SE VENDE un almanaque de pared del año pasado, en buen uso. Detrás de cada hojita tiene un chascarrillo, para mearse de risa. Propio para los que manden chistes al *Papitu*. Razón: *Bético*, 666.

SOLICITO socio para ocupar de noche la mitad de un banco en el Paseo de Colón. Informes: Perico Salado, banco núm. 6, entrando por Colón, de 10 a 6.

POR TRATARSE de un recuerdo de familia, ruego a la persona que lo encuentre, me devuelva un sombrero de castor, que me tocó el dos el otro día que hacía viento. Aunque diga que es de castor, es mío. *Bético*: Juan Samalsa.

SE CAMBIA una madre usada, por una hija en buen estado. Si no hay hija, se admite una hermana. Dirigirse a Mr. Brownings. P. O. S. L. N. Y. city.

CAMBIO tres cuellos de hoja de lata refractaria con ocho pulgadas de puntal por veinticuatro de eslora y ajuste permanente para ocultar la grasa del pescuezo, por una Ley Hipotecaria japonesa que contenga la fórmula para cobrar sin trabajar. Doy encima un anillo de compromiso, ortofónico, de quita y pon. — Dirigirse a Ruiz Bayoneta, teléfono A—2788.

AGRADECERIA a persona que badando perdió un reloj de pulsera entre el Clot y Sans, anuncie en los periódicos cantidad con que gratificaría al que se lo devuelva, objeto saber si paga el tret ser honrado. — *Bético*, 222.

FULANO, joven de dudosa moralidad, con antecedentes penales y sin profesión conocida, contraería matrimonio «morganático» con joven soltera, establecida y trabajadora, que afloje pasta. — *Bético*, 4629681.

GATOS de toda mena, lo mismo los de Angora que los que sirven para levantar camiones, se venden en la estereria Marrec, que además de estereria es al par gatería.

A PRECIO acomodado vendo mi voto para cuando haya elecciones. F. L. S., apartado 606.

SE SOLICITA domador experto en fieras africanas. Ganará un sueldo que Dios ni do, pero tendrá que entendérselas con mi mujer, mi suegra y mi cuñada. Si no tiene más de veinte años de práctica, que no se presente. — Informes: *Bético*, 4, 2.º

CASA DE HUESPEDES «El Trabuco». Habitaciones con agua fría, agua tibia y agua ardiente. Luz genital. El tranvía pasa a toda velocidad delante de la puerta. Precios de toda mena.

* * *

Correspondencia

Palau. — ¿Un método práctico para ir de arroz en el tranvía? Viajar enganchado en el tope de la banda de detrás.

Un psicólogo. — Después de las doce de la noche, no va a la hora matar mosquitos a tiros, porque se empipan los vecinos.

Una sentimental de Reus. — Para que su esposo se alivie de los ataques al corazón, lo mejor es taparle los ojos. Ojos que no ven, corazón que no siente.

Peret. — Cuando se le pare el reloj, envíe un cable al observatorio de Greenwich, preguntando qué hora es.

K. Pado. — Para hablar con uno de Nueva York, no cale que usted sepa inglés. Basta con que el neoyorkino chafe el español.

Payés Puro. — No se preocupe pas por sus pulmones si le ha diagnosticado el doctor Gatoses que está tuberculoso en quinto grado. Tranquilícese: sus pulmones resistirán mientras usted viva.

Panocha. — Hombre, pare esmiento en que no se puede saber cuál es el edificio más alto del mundo, puesto que aun no han terminado de construirlos todos. Espere un chico.

Una hetaira sentimental. — ¿Quiere usted saber qué le puede pasar si le cortan un brazo y después le hacen las ligaduras de costumbre? Voy a decírselo en forma científica: se queda usted manca. Puede subir de pieses.

Peri Quin. — Pero, santo cristiano, ¿separado de su esposa hace dos años y ahora se le aparece con la falda más corta por delante? Es lo que usted dice: hidropesía. No puede pas ser otra cosa.

K. Nuto de Kaña. — Dudo de aquello más que su mesa de tres patas cojee; pero si es así, debe ser defecto del piso y no de la mesa.

Uno que se pela. — Usted bada. En el pico del Mont Blanc no puede haber bajas temperaturas. ¿Cómo, estando a 5,000 metros de altura, puede haber temperaturas bajas? Ca, sombrero.

P. N. GORDO

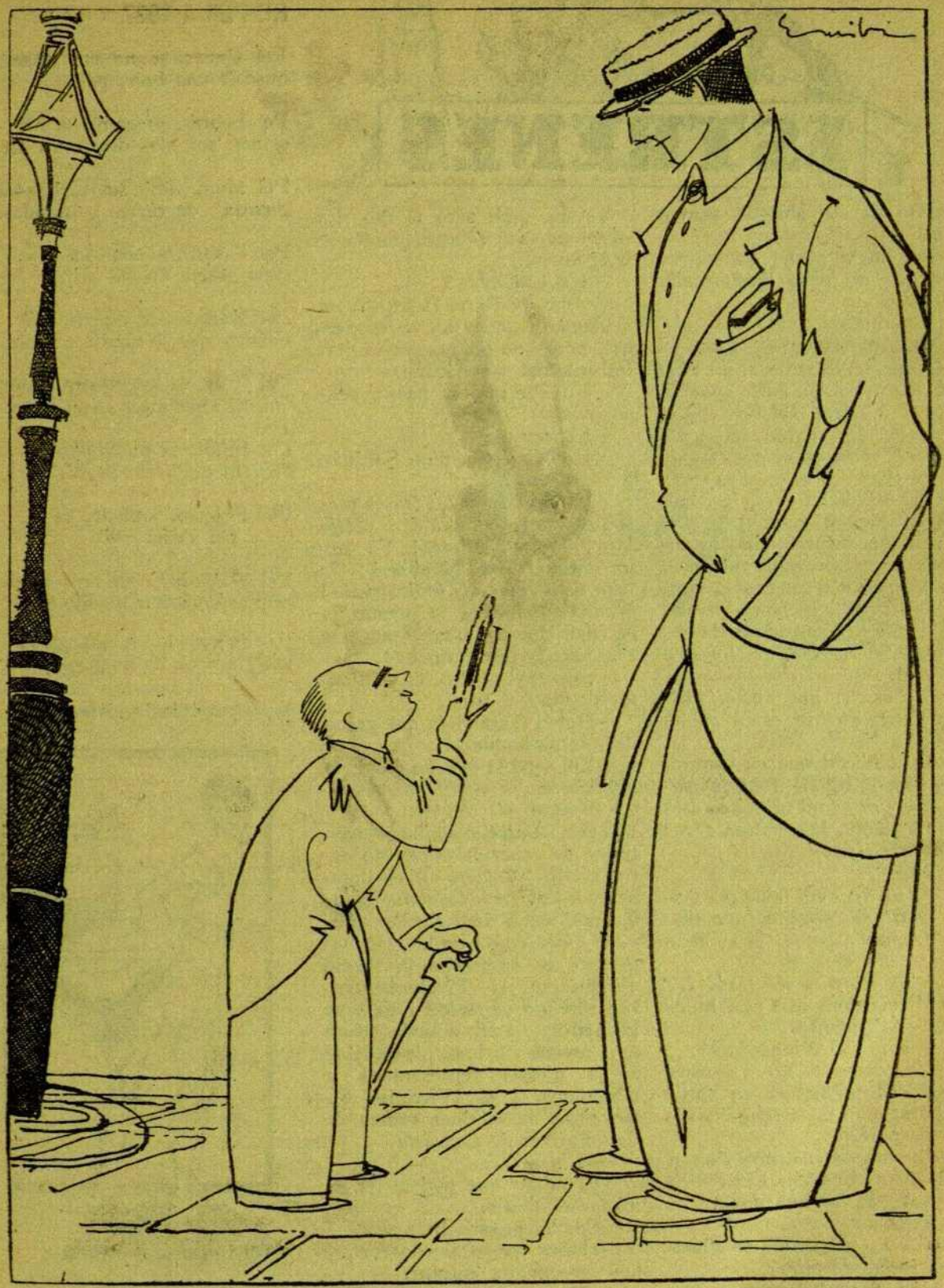

—Caram! Quin home més alt! I jo que tinc el vici de descordar els botons de l'americana de les persones amb qui parlo! Potser que no li digui res!

—On va tan abrigat, senyor Pau?

—No me'n parli! Fa quinze dies que no paro d'esternudar i de tossir.

—La ditxosa grip?

—La mateixa. Si no fos el maleït deure, ja seria al llit amb tres flassades de llana prenent taces de te. Però el deure... Oh! el deure! Per culpa del deure m'he convertit en el director de tos de totes les sales d'espectacles de Bacelona. Tots els atacats del maleït microbi sembla talment que esperin que jo engegui, i tan bon punt començo, una tempestat d'esternuts,, cops de tos i rogalls esclata a la platea i s'ha d'interrompre la representació fins que tothom s'ha esbravat.

—Es a dir, que vostè, malgrat l'estat en qué es troba, ha assistit a les estrenes?

—Ja li he dit que de complidors com jo no en trobaria gaires. Vaig ésser no fa gaires dies a l'«Español». Estrenaven *Dues a l'hora*.

—I què?

—Es un vodevill tallat pel mateix patró de sempre, que distreu i ajuda a passar la vetllada amb aquella alegria.

—I *La Barraca de Nadal*?

—Mereixedora que una inundació se l'emportés.

—I la funció d'innocents?

—Un drama! No va riure ningú. El públic en va sortir aclaparat amb un desengany difícil de pair.

—Jo vaig arribar-me fins a l'«Apol» a constatar l'èxit d'*El mal que pot fer una dona*.

—I què?

—Que no sé perquè en diuen la tan discútida obra?

—Miri, perquè sempre es troba algun espectador que li agrada.

—Veu, amb això té raó. La raspa de casa plorava com una Magdalena.

—I del «Goya»?

—*Aves de Presa* és un drama declamatori que no va engrescar, però que tampoc va excitar les ires del respectable.

—Vol dir que va passar sense pena ni glòria?

—Sí, senyor.

—I de l'estrena d'en Sanjuán a l'«Odeón»?

—Li reproduiré les frases més sobresortints del diàleg: «*Hijo mío! Padre! Madre! Yo soy un obrero! Viva el obrero! Os amo más que al proletariado! Madre mía!*» Per la premsa ja es deu haver assabentat que l'estrena ha estat un èxit.

—Sí, senyor! No en va l'autor pertany al trust.

—Hola! També és del gremi dels torna-bombos?

—Em sembla que no ens hem oblidat res.

—Exacte, sí, senyor.

—Al «Barcelona» segueixen tirant de repertori i per no estrenar, no canvien ni les bombetes foses. Al «Novetats» mantenen el caliu amb *La llar apagada* i per culpa de la grip hagueren de sospendre la funció d'innocents. Al «Tívoli» segueixen torejant el badell i passant la maroma amb aquella mena de revista líric-còmic-ballable digna d'ésser representada a Gratallops. I al «Victòria» estan prop de la dues centes de *Las mujeres de Lacuesta*.

—Si és així...

—El millor que podem fer és iniciar el mutis.

—Per mi ja està dit.

—Doncs que s'hi conservi, i fins la setmana entrant.

★★★

CONSELLS D'UN FRARE PER A 1927

Pel Gener, si no ets masell,
busca't una bona pell.

Pel Febrer, *ojo* amb la nit;
si pot 'ser, dos dintre un llit.

Pel Març, amb ses turbonades,
guarda't de certes... bufades.

Per l'Abril, si tens un fil...
cada goteta en val mil.

Pel Maig, cada dia un raig.
Fes-ho, que jo també ho faig.

Pel Juny, la falç trasqui lluny;
tent-hi altra cosa en el puny.

Pel Juliol, és un bunyol
dir: ni dona ni cargol.

Per l'Agost, amb sa calor,
tot a pèl s'està millor.

Pel Setembre, no te'n rigues;
ja pots empaitar les figues.

Per l'Octubre, la nit *carga*.
Notaràs que se t'allarga.

—Vés amb compte, que, apretant, apretant, un cop me'l va trencar en Rafel.

Pel Novembre, amb fred i vent,
tens de buscâ anar calent.

Pel Desembre, foc i fum.
Es el mes més dat pel... llum.

* * *

LA ÚNICA MANERA

La Carmeta no sabia com desempallegar-se d'aquell amic empipador i cançoner. Era exigent, estalviador, feixuc i empalagós.

I, per postres, era gelós!

Per culpa d'ell la Carmeta es veia obligada a deixar-se escapar temptadores proposicions i *juergas* de pronòstic en companyia d'amics de disbauxa del més divertit que corria.

I la Carmeta es desesperava no trobant la manera d'engegar a dida aquell amic que tant la carregava.

Per fi, un dia que ell anà, com de costum, a visitar-la, la va trobar quelcom ullerosa i esgrogueïda.

—Què tens?—li va dir.—Que estàs malalta?

—No!—respongué la Carmeta. — Es que, saps?, em sento mare, i tu ets l'afortunat mortal a qui dec aquest gaudi incommensurable.

I fingint un transport d'alegria, abraçà fortament al seu amic.

Aquest, pretextant negocis, sortí... i no tornà mai més.

Que era allò que la Carmeta s'havia únicament proposat.

★ ★ ★

EL LLENGUATGE DELS ULLS

Si una dona et mira fit a fit, senyal que no és cega.

Si insisteix en mirar-te, cerca desseguit un mirall, que és fàcil que portis una emmascara al nas.

Si en lloc de mirar-te a la cara et mira el cor, poden succeir dues coses: Si és decent, que t'hagi descobert una taca, i si és *demi-mondaine* o *mondaine* del tot, que vulgui endevinar la quantitat de papirus que portes a la cartera.

Si la dona que estimes t'esguarda amb ulls de be degollat, és fàcil que estigui boja pels teus ossets, però també pot succeir que tingui mal de ventre.

Si baixa els ulls i esguarda amb insistència a terra, senyal que és tímida o que ha perdut alguna cosa i la cerca.

—Jo sóc un home molt rígid!
—Ai, que bé!

★ ★ ★

CAÇAT AL VOL

En un taller de la barriada de Sant Gervasi on hi treballen homes i dones, va passar el següent cas.

L'amo de dit taller encarregà a una treballadora que fes anar una màquina premsa, a la qual ja hi havien posat una matriu per a tallar unes peces que feien molta falta, advertint-li al mateix temps que si alguna peça se li atravessava, avisés un operari que ho arreglés, car es podia trencar la matriu.

La dona va començar el treball, i quan havia tallat catorze o quinze peces, se li encallà la màquina i passà allò que li havien advertit.

Ella, dirigint-se a un operari, li digué:

—Badó, tindrà de mirar-me la màquina, perquè quan se'm posa la peça dintre de la matriu, se m'escalfa.

No en vulguin més de rialles.

—Aniràs a Itàlia pel teu viatge de nuvis?
—I ara, noia! Vols que vagi tan lluny sola amb un home a qui apenes conec?

(De *Sans Gêne*)

—I amb els teus principis et cases amb un vídua?
—Bé; però sols fa un any que ho és!

(De *Le Rire*)

—I si vingués el teu marit?
—Farlem com si no ens coneguèssim.

(De *Le Journal Amusant*)

TRUQUI FORT, O EL JOVENET ATORDIT

(De *Sans Gêne.*)

—I no has cridat quan l'amo se t'ha propassat?
—Just! Perquè totes les del taller se me'n riguessin!

Las Noticias, de Santa Creu de Tenerife, portava això:

«El acusado. — *Una noche, estando yo acostado, sentí un escándalo. A los pocos momentos me levanté de la cama y forrado con una manta, salí a la calle y le dije al «muerto» que se fuera. Entonces él me arrojó al suelo causándome algunas heridas.*»

Vaja un mor de més mal geni!

En Manel acaba de morir. Un amic de la família va i pregunta a la vídua:

—Ha mort sense els auxilis espirituals, oi?

—Està clar. El metge li va privar l'alcohol en absolut.

—Què: no et cases altra vegada?—pregunten a en F.....

—No, nois. Vaig prometre a la dona, en el llit de mort, no tornar-me a casar.

—Vas fer mal fet...

—Creieu que s'hauria mort si no l'hi hagués promès?

Segons les darreres estadístiques, la major part dels multimilionaris nord-americans varen començar els seus estalvis, comprant mobles «Charlot», dels que venen al número 32 del carrer Princesa.

Llegim en un dairi madrileny:

«*Una señora, vecina de la casa número 113 de la calle de Fontanals, sorprendió a unos* cacos *cuando estaban descerrajando una cómoda*, la cual *dió un grito de alarma, logrando que los ladrones fuesen detenidos.*»

Hi ha calaixeres molt entenimentades.

En Cl.... agafa un auto.

—Corrents, a l'estació del Nord. Si agafo el tren, tindràs doble propina.

L'auto «salla», exposant-se a una denúncia dels urbans, i arriba a temps.

—Com!—fa el xofer, indignat.—Dos rals! I això és la doble propina?

—Justa. Jo sempre dono un ral.

En P..... cau, en voler collir el mocador a una xicota.

—Ah!—exclama en aixecar-se.—Si tingués encara els meus 70 anys no em veuria així!

El soldà del Marroc ha demanat que li augmentin l'harem d'ençà que rep diàriament, per mitjà d'un avió, els dinars que li preparen al «Maxim's»: (Rambla del Centre, 37).

A França hi ha una lliga contra el petó. Vegi's el que, segons una revista argentina, diu el seu propagandista:

«*Cada beso que se da, equivale a la trasmisión de una boca a otra, de unos cuarenta mil gérmenes de tal o cual enfermedad. Cleopatra no necesitó jamás del beso para conquistar a los emperadores romanos, a quienes tenía constantemente a sus pies.*»

Bé, sí, però potser feia coses pitjors.

Llegim en un diari francès la següent llista de treballs pel doctorat de medicina a la Facultat de París:

«Perill dels raports sexuals en els subjectes pseudo-cardíacs.»

«Del ball com a preventiu i curatiu de la tuberculosi pulmonar.»

«De la rampa nerviosa en la pantorrilla en els amputats de la cuixa.»

«De la deformació cerebral en els homo-sexuals amb tendències afeminades.»

Un rodamon ens envia el següent rètol vist a l'«Hotel Imperial», de Venècia:

«Intèrpretes: en tenim en totes les llengües civilitzades, i també per als sordo-muts, cecs i tartamuts.»

Llegit en una revista americana:

«*La sal que contiene el mar, según cálculos autorizados, sería suficiente para convertir en salada (si fuera dulce) toda el agua de los Océanos Atlántico, Pacífico, Índico, Glaciales Artico y Antártico y de los mares mediterráneos de todo el mundo.*»

Això sembla brometa, i no ho és.

—Veus aquest tan petit? Es fa passar pel nano que ensenyen al circ.

—Vaja un deliri de grandeses!

El senyor que compra un aparell de ràdio acompanyat dels seus tres bordagassos.

—Miri que és senzill aquest—li diu el venedor.—Una criatura se'n pot servir.

A la qual cosa respon el comprador:

—Veurà... és que... valdrà més que sigui un xic més complicat!

Aquell dejunador del «Restaurant Pàtria» ens recorda un conte vell. Era un dejunador que va ésser detingut per la policia i portat davant del comissari.

—Quins són els seus mitjans d'existència?

—Dejuno per no morir-me de gana.

Entre metges:

—El doctor C..... té molta clientela?

—No. Si en tingués molta, caldria posar imperial als cotxes de morts.

Diàleg entre dones:

—El meu marit va sortir de casa per anar a l'estanc a comprar un cigar, i no l'he vist més.

—I a quin estanc anava? Es per enviar-hi al meu home!

En Junoy (don Emili) va abraçar l'altra nit a una tanguista i aquesta s'empipà.

—Tonta!—féu ell.—A la meva edat es pot abraçar impunement a qualsevol jove!

—Justament per això!—respongué ella.

En el poble de S.... hi ha un rector que està enamorat del retaule de l'església.

—Fixi's—ens deia—quin pet de sants! I d'angelets, n'hi ha un femer!

Quan en C....., va de fonda, sempre fa el mateix encàrrec:

—Porti'm un biftec, però no me'l porti petit. Com que sóc tan curt de vista, sap?

En P...., prestamista, aquella nit va decidir fer un extraordinari i va anar al *music-hall*. Allí va agafar conversa amb una i la va convidar... a cafè.

—Com és—li preguntà ella—que coneixes a tots els que vénen aquí i cap et saluda?

—Es que tots em deuen quartos, saps?

—Noia, anem. Veig una negror que podria ésser que caiguessin gotes.

Correspondència

Tonet.—Si és una mania, ens fem càrrec de la seva dèria. La qual cosa no impideix que llencem el seu treball al cove.

Frare Llet.—Vol tornar-ho a enviar? Perquè, francament, no recordem el seu treball i temem que se'ns hagi esgarriat.

Caballero del Cine. — De coses pocasoltes n'havem vistes a cabassos, peró com les que ens envia, res. Bat un *record.*

Sómines.—Té més raó que un sant, que en tingui, peró no sabem què dir-li. Així ho havem trobat i així ho tenim de deixar.

Carbassó.—Potser n'aprofitarem un parell. I consti que no mirem prim.

Soka.—Res: busqui una altra ocupació. Precisament diuen que l'agricultura està mancada de braços!

Pep Canalies.—Hi ha coses que, cregui'ns, és molt pitjor remenar-les.

Pau Ll.—Potser sí que serà això. Ara, que no en responem.

Sisebuto.—I segurament vostè, quan no escriu, és una persona respectable i de totes prendes... No escrigui!

Pep de la Quica.—No val a tirar pinyols, jove. Nosaltres seguim la nostra via, sense fer cas dels borinots. Ho té entès? Doncs, *alanta!*

Nas d'escàndol.—Qui més, qui menys, fa el que pot. Modèstia a part, en sabem un niu.

Reineta.—Es més lleig que un rot de borratxo. Al cove.

Simi.—No, senyor. Primer ens faríem de l'Esbart Dansaire.

Un que els té... etc.—Ho aprofitarem. Ara, que amb un bon adob.

Cuelloblanco. — Quan vostè hi va, nosaltres ja en venim.

Rec. — Anirà, si no surt cap *encuantra.*

Virginia Ful. — Ai, nena! Que no la podem complaure. Ens ho té privat el metge.

Pau Tótila. — Arri allà, bacó!

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

TEATRE COMIC Suprem èxit de les noves representacions de la revista JOY-JOY

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
LA PUNTAIRE

POMPEYA Music-hall Popular - Telèf. 2455 A
Exitu D'Orsay - Muñequita - Clavelina - Pilarin Martinez - Antoñita Fuentes - Florentina Iruña - Pilar Palacio BELLA DORITA
Diariament: ESPECTACULO MONTMARTRE
Grandiosos programes

Eden Concert
"Dancing de las Mil y una noches"
EXIT DE
LAS MARAVILLAS DE PARÍS

Orquestrina Casanovas
La més suggestiva en bailables moderns. Especialitat en l'execució de xarlestons. Assortit extens d'instrumental
GRIMEGIA - BON GUST - ELEGANCIA
Set anys d'èxit creixent en el popular Café-Bar-Restaurant "La Pansa", de la plaça Espanya
PERA CONTRACTES
BOTERS, 19 I 21, TDA. — LAFONT, 1

JUEGOS FLORALES
Preciosa novel·la de Joaquim Belda, il·lustrada per Oxymel
UNA pta.

LLEGIU Los mejores Cuentos verdes populares
per UN VIEJO JUERGUISTA
VAL: UNA PESSETA

Augmenta les forces vitals
Indispensable als esgotats
Esgotament
Malalties nervioses
Neurastènia
Anèmia
Poderós reconstituent

TABLETES MARK (PURGOL)
CUREN: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions y totes les malalties de l'orina
Es venda en les Farmàcies i Centres de específics. 3 pessetes caixa

L'aparició del

BLOC ESPORT

és l'aconteixement deportiu més remarcable de l'any

El BLOC ESPORT és el calendari de paret indispensable a la llar de tot bon deportista

Santoral, efemèrides d'esports, xistos, anècdotes, contes, ninots, remarques, biografies, etc. etc.

Enviant el seu valor en segells de correu a la nostra administració, se remetrà franc de tota altra despesa

1'80 ptes.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Calefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

BLENORRAGICS!
Recordeu sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

LA EDUCACIÓN SEXUAL
Un volum de més de 300 pàgs., il·ustrat, 3'50 ptes.
Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un **Better?**

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic.—Un sobre Better val 50 cèntims i una capsa d'alumini contenint tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIÓ, 5 (OBERTA TOTA LA NIT) *Aquesta casa garantitza els SOBRES BETTER*

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, *y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CAPSULES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (bubas), *escamas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CASSELLERO PONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86
Centres d'Especifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

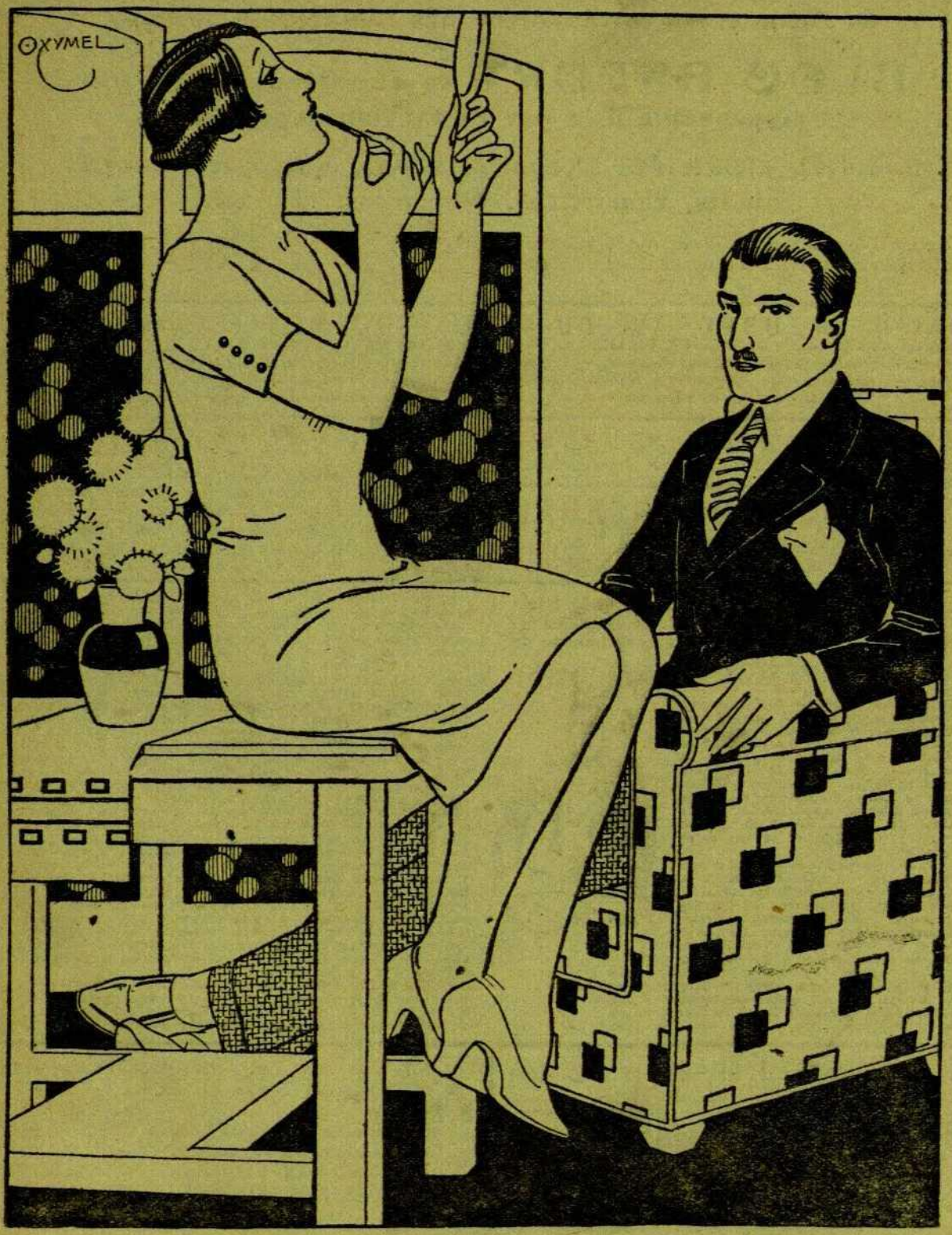

—Noi, el metge m'ha dit que em tenia d'estar tres dies al llit. Sort que no ha dit que m'hi tingués d'estar les nits!